

Шта је заједничко Соњи Бисерко, Светиславу Басари, Петру Луковићу и Миши Ђурковићу? Опсесија НСПМ-ом! И уверење да, само када би НСПМ најзад био уништен, тада би њихови политички циљеви, било то „евро-атлантско интегрисање Србије“, или „национал-патриотска револуција“, одмах и лако били остварени!

Последњи број Бисеркине „Хелсиншке повеље“ [\[1\]](#) највећим делом је посвећен „хулиганима“ 10. октобра и њиховим „идејним инспираторима“, а све са захтевом да српске власти (уз великодушну помоћ Брисела и Вашингтона), „политички, истражно и судски разобличе читаву мрежу и анатомију деловања деструктивне и крајње милитантне деснице“ (стр. 15). Е па да не би било забуне, Соња Бисерко, у уводнику, и то на ударном месту, упозорава да је управо НСПМ тај злогласни „портал десне Србије“ (стр. 3), са згражањем преносећи делове колумне Слободана Антонића („Одговор државе ће бити језив“ [\[2\]](#)).

А Слободанка Аст, одмах затим, као главне „инспираторе“ 10. октобра идентификује, уз Тому Николића (?!) управо „онај фамозни двојац Антонић-Вукадиновић“, који је, по њеним речима, „дуго, за владе др Војислава Коштунице давао интонацију у најстаријем листу на Балкану, чак је звиждање француској химни пред утакмицу испраћено у том листу нечувеним коментаром `Па, шта ако су звиждали`“ (мисли се на текст Ђорђа Вукадиновића „Зашто смо звиждали `Марсељези`“

[\[3\]](#)

; стр. 9). Такво „нечувено“ понашање „фамозног двојца“ и, уопште, целог „портала десне Србије“ – који очигледно злоупотребљавају све слободе које су наше људскоправашке НВО и њихови евроатлантски ментори тако великодушно подарили Србији – навело је Соњу Бисерко да се, сва згрожена толиком дрскошћу, приупита „да ли је Србија уопште способна да неке ствари изнесе демократским путем?“ (стр. 4).

Наравно да није! – слаже се у овој ствари са Бисерковом и Светислав („кад би мени Борис дао власт само на један дан, или ме макар слушао, ух како бих ја то...!“) Басара. Његова опсесија НСПМ-ом је можда још и већа од Бисеркине. Читалац не може да отвори његову колумну (иначе препуну псовки и вулгарних, квази-духовитих доскочица), а да из ње не искоче Вукадиновић, Антонић и НСПМ. Тако се и он слаже са Бисерковом да су инспиратори 10. октобра управо Антонић и Вукадиновић [\[4\]](#) (уз љубазну

Пише: НСПМ

петак, 31 децембар 2010 17:15

препоруку, у истој колумни, да се Антонић, због коментара „Одговор државе ће бити језив“, смести у лудницу

[\[5\]](#)

). Затим се, у следећој колумни, Басара жали да је Антонић измислио „митску` другу Србију“ у`“

[\[6\]](#)

, а у следећем напису оптужује Ђорђа Вукадиновић

а

да

је, у марту 2008, „на страницама државотворне и провладине `Политике` громогласно бранио

(...) тадашње, ништа мање жестоко разваљивање Београда“ (јер је, наводно, „написао да је постмитингашко дивљање `оправдан протест младих људи због губитка Косова`“ – што је, иначе, пресна, а десетинама пута поновљена Басарина лаж, од које ће се он после вероватно прати позивањем на „уметничку слободу“). У сваком случају, Вукадиновић је, вели Басара, ни више, ни мање, него – пазите сад – „идеолог стадионског дивљаштва“

[\[7\]](#)

. У следећој колумни опет напада и позива на политички одстрел „Ђорђа Вукадиновић

а, који „подржава и брани управо оне који су пре неки дан уждали председников Политбиро“, денунцирајући да су „Политикине стране широм отворене за публицисте, историчаре и аналитичаре, идеологе управо оних снага против којих Јего Сијателство (тј. Борис Тадић) намерава да поведе љути бој“

[\[8\]](#)

, па затим, у следећем напису, понавља своју згроженост како то „да у пројевропској

`Политици`

бивају објављивани антијевропски текстови

“

[\[9\]](#)

(е, кад би њему Борис дао власт само на један дан, или га макар слушао, ух, како би он све то...), па се онда опет, следећи пут, мало жали на тужбу коју је против њега, због лагања и увреда, поднео Ђорђе Вукадиновић

[\[10\]](#)

, па се онда, у следећој колумни, жали на дрског Небојшу Бакареца који се – „где другде него на сајту НСПМ“! – усудио да критикује Срђу Поповића

[\[11\]](#)

, па се после опет мало жали на Слободана Антонића, и његову колумну у НСПМ о могућем црквеном расколу

[\[12\]](#)

, и тако даље, и тако даље, ad infinitum...

Пише: НСПМ

петак, 31 децембар 2010 17:15

Знамо да боли да у овој каљузи корумпираности, глупости, кафанског улизиштва и незнања, на коју данас личи српска јавност, постоји једно место у коме се људи не боје да мисле својом главом и да једни од других нешто науче, дакле, у коме се још увек цени коректност, интелигенција, поштење и знање. Али, зар је могуће да то *баш толико* боли?

Знамо да боли да у овој каљузи корумпираности, глупости, кафанског улизиштва и незнања, на коју данас личи српска јавност, постоји једно место у коме се људи не боје да мисле својом главом и да једни од других нешто науче, дакле, у коме се још увек цени коректност, интелигенција, поштење и знање. Али, зар је могуће да то *баш толико* боли?

Авај, да је „друга Србија“ измишљотина НСПМ, са Басаром се слаже и Миша Ђурковић, трећепласирани на вечној листи опсесивно оптерећених НСПМ-ом. Он је, да подсетимо, не само својевремено научно утврдио да је НСПМ измислио „другу Србију“ како би скренуо пажњу са стварних српских непријатеља, већ је НСПМ прогласио за „лажну фортификацију“ коју су, ваљда, инсталирали управо Вашингтон и Брисел, не би ли преко ње преварили овдашње национал-патриотске снаге [13]. Нисмо желели ту полемику, али нисмо могли ни да игноришемо те глупе и бесмислене нападе. Из НСПМ му је одговорено [14], и тиме је та ствар, што се нас тиче, окончана. (Ми свакако имамо важнија посла, већих брига и пречих проблема него да се јалово дописујемо са Ђурковићем који ионако своје ставове и политичка уверења мења од данас до сутра, као циганин коње. Односно, као Светислав Басара странке.) Е, али Ђурковић се није смирио, већ је наставио крсташки поход на своју умишљену „лажну фортификацију“. Тако је он, недавно, поновио оптужбу [15]

, овај пут уз креативни додатак да је, наводно НСПМ, како објашњава Ђурковић, „наручио“ од Владимира Вељковића „срамни текст“ који је „требало да облати Двери“ [16]

, а затим је текст, смишљено, на сајт постављен баш „дан пре“

Инсајдера

, Бранкице Станковић. А пошто је, у међувремену, у следећој емисији, ауторка Инсајдера цитирала тај Вељковићев текст, Ђурковић је добио инспирацију за још један напад анти-НСПМ параноје, лепо спојио НСПМ и Инсајдера, написавши у својој (прет)последњој колумни: „Потпуно подржавам то што Бранкица цитира НСПМ у позитивном контексту. Одувек сам био за то да се све фракције комуниста обједине“ [17]

Е, сад, ако се од Ђурковића поручују текстови, или је то пракса на местима на којима он ове своје конфузне и блутаве умотворине саставља, из тога не произилази да слична

Пише: НСПМ

петак, 31 децембар 2010 17:15

пракса влада и на сајту НСПМ, а још мање да је редакција НСПМ „наручила“ текст од г. Вељковића, а све и да смо то желели нисмо могли јер га уопште и не познајемо, нити смо га у међувремену упознали. Друга је ствар ружна фама која се на силу бога поводом тога текста покушава створити у једном делу квазипатриотске јавности, јер је, замислите, објављен „непосредно пре емисије у којој су, поред осталог, нападнуте и Двери!? Па, шта? Нападнута је и Црква, патријарх, митрополит... Нас нападају непрестано, јавно и нејавно, са лева и десна, најчешће неправедно и непристојно, па се боримо колико можемо – на пријатељске критике покушавамо да одговоримо аргументима и разјашњењем, а на оне друге већ по заслуги.

Нас нападају непрестано, јавно и нејавно, са лева и десна, најчешће неправедно и непристојно, па се боримо колико можемо – на пријатељске критике покушавамо да одговоримо аргументима и разјашњењем, а на оне друге већ по заслуги.

Уосталом, тај инкриминисани Вељковићев текст не садржи ништа „инсајдерско“ – никакве унутрашње „тајне“, никакав „прљав веш“ и сведочење бившег члана – већ је искључиво базиран на јавно објављеним документима и изјавама организације коју Вељковић критикује. Зато је редакција НСПМ, која је пословично отворена за сваки аргументовани и уљуђени дијалог, одлучила да објави овај текст (као што, узгред речено, објављујемо многе у којима смо предмет критике ми сами, а што, разуме се, не значи да се са њима и слажемо). Редакција је о томе – коректно и колегијално – *унапре*

д

обавестила Српски сабор „Двери“, напомињући да ћемо радо да објавимо и

сваки

одговор на Вељковићеву критику

– узгред, мислимо да је требало да одговоре, а што нису то је њихова процена и њихово право

. Али није у реду да сада неко нама пребацује то што они нису хтели да улазе у полемику са њим.

Разуме се да Редакција НСПМ нема увид у садржај емисије „Инсајдер“ пре њеног емитовања. А углавном немамо ни после, будући да смо поменути емисију још поодавно (дис)класификовали као „медијско-политички треш“ и о њој критички писали много раније, и не чекајући, по лошем српском обичају, да мечка заигра пред сопственом кућом и да будемо директно погођени, да бисмо на проблем обратили пажњу. Ми покушавамо да мислимо и делујемо стратешки, колико је то могуће у нашим условима. У сваком случају, где бисмо стигли и шта бисмо уопште писали уколико бисмо се руководили тиме да ли ће и како ће текстови које објављујемо бити дочекани и (зло)употребљени код Басаре, у Инсајдеру, Пешчанику, Е-новинама, или по појединим новокомпонованим

Пише: НСПМ

петак, 31 децембар 2010 17:15

патријотским форумима.

Ми покушавамо да мислимо и делујемо стратешки, колико је то могуће у нашим условима. У сваком случају, где бисмо стигли и шта бисмо уопште писали уколико бисмо се руководили тиме да ли ће и како ће текстови које објављујемо бити дочекани и (зло)употребљени код Басаре, у Инсајдеру, Пешчанику, Е-новинама, или по појединим новокомпонованим патријотским форумима.

Чудовишно је и сулудо, међутим, ту коинциденцију – да је једна, можда нетачна, али сасвим уљудна и аргументована критичка анализа објављена неколико дана пре „чувеног“ Инсајдера – узимати као крунски доказ нечије зле намере, „комунизма“, или саучесништва у „антипатриотској завери“. Знамо да се НСПМ разликује од трибалног, ауторитарног, нарцистичког и егзибиционистичког национализма, који је почео опасно да се шири по неким национал-патриотским медијима. Такође знамо да примитивна, ауторитарна свест не опрашта разлике, не опрашта ако неко случајно зна више, пише боље или има већи морални кредит од самопролашених „национал-револуционара“ и „тајкун-патриота“. Али, зар је могуће да то *баш толико* боли, зар могуће да се због тога измишљају тако одурне ствари, које не садрже ништа мање лажи, клевета и подметања од злогласних емисија Бранкице Станковић и Б92?

Откуда та заједничка опсесија НСПМ-ом и код наших турбо-евроатлантиста, и код једног дела наших дилувијалних национал-патриота? Шта је то што им је суштински заједничко и што их нагони да побесне сваки пут кад се спомене и само име НСПМ? То је једноставна чињеница да је НСПМ, изгледа, остао једна од ретких оаза нормалности, разборитости, уљуђености и интелигенције и – што је најважније – искреног залагања за истинску демократију, и за национални интерес. То је оно што наши опадачи нагонски не подносе, то је оно што искрено мрзе, то је оно што би волели да не постоји. И док се међусобно разликују у томе што се једни поносе својом службом за Брисел и Вашингтон, а други својом (наводном) службом за Москву или Минск, обема странама је заједничка искључивост, површност и нетолеранција, те *презир* према демократији, самосталној употреби ума и храбрости да се буде свој.

Откуда та заједничка опсесија НСПМ-ом и код наших турбо-евроатлантиста, и код једног дела наших дилувијалних национал-патриота? Шта је то што им је суштински заједничко и што их нагони да побесне сваки пут кад се спомене и само име НСПМ? То је једноставна чињеница да је НСПМ, изгледа, остао једна од ретких оаза нормалности,

Пише: НСПМ

петак, 31 децембар 2010 17:15

разборитости, уљуђености и интелигенције и – што је најважније – искреног залагања за истинску демократију, и за национални интерес.

Жао нам је што их љути чињеница да је концентрација тих вредности у последњих десет година некако највећа у НСПМ (што не значи да их нема и на другим местима). И барем што се нас тиче, тако ће и остати! Зато и јесмо мета. Јер, да се не шалимо, више је него јасно да нас је управо то препоручило као легитиман и пожељан циљ интензивних и здружених напада ових последњих месеци. А када постоји та „добра воља“, повод ће се лако наћи. Неки критички текст објављен, замислите, баш који дан пре „Инсајдера“, српски предлог резолуције у Генералној скупштини, текст у којем се каже да можда ипак постоји извесна разлика између Тадића и Јеремића, или нешто треће, четврто или пето. Али ту смо, где смо. Свиђало се то неком или не, мрзели нас због тога Бисерко, Басара или Ђурковић или не, сврставали нас час у „комунисте“, час у „десничаре“, клеветали нас да смо „главни идеолози хулиганског дивљаштва“ и, истовремено, „лажна фортификација Империје“, продужена рука режима, или пак најновији „СНС прелетачи“, као што је пре неки дан, а по „методологији“ сличној Ђурковићевој, у *Данасу* установио у тим прелетачким стварима искусни Радивој Цвјетићанин.

НСПМ се не боји да, ако мора, у својој борби за слободну, демократску и суверену Србију, понекед буде и сам – као што смо више пута и бивали. На пример, у време ванредног стања, или онда када су сви ћутали пред терором „кризних штабова“ и досовских полит-комесара који су потезом пера прекрајали вољу грађана и из парламента избацивали читаве посланичке групе. Није нас тада било много тој „лузерској“, демократско-патриотској и антиантлантској страни. Тачно је да људи кратко памте, али убеђени смо да се овде, на разним странама, свесно и систематски ради на томе да то памћење буде још краће и конфузније, не би ли се што боље прикрили неки трагови и опрале неке. данас угледне, што „грађанске“, што „патриотске“ биографије.

Тачно је да људи кратко памте, али убеђени смо да се овде, на разним странама, свесно и систематски ради на томе да то памћење буде још краће и конфузније, не би ли се што боље прикрили неки трагови и опрале неке. данас угледне, што „грађанске“, што „патриотске“ биографије.

Елем, отворени смо, толерантни и „саборни“. Ако ништа друго, ваљда смо барем то до сада хиљаду пута доказали. Али не можемо да се сабирамо са онима који нам пуцају у леђа. И нећемо да се, попут несрећника из актуелне власти, смешкамо док нас „наши пријатељи“ гађају блатом, заврћу руку, пљују и шутирају испод стола.

Нећемо да кријемо да смо, односно читав низ наших сарадника, у последњих годину дана били предмет интересовања и контакта припадника више служби. Не жалимо се, нити тиме хвалимо. Нека свако ради свој посао. Али, да ли смо сасвим на кривом трагу (или је и то само пука коинциденција?!) ако нам се учини малчице сумњивим што су се управо из редова оних сарадника који нам ту врсту контакта нису пријавили, некако баш у то време појавили гласови незадовољства и критике на наш рачун? Можда смо о томе требали и раније да проговоримо, да не доводимо у недоумицу и неке добронамерне читаоце и пријатеље, али нисмо хтели да доливамо уље на ватру. Но, грешимо ли сасвим ако помислимо да у овим усредсређеним нападима на нас последњих месеци има неког система и да је, можда, неко негде закључио да треба „додати гас“ и већ традиционалним нападима са „другосрбијанске“, прикључити мало и оне са „патриотске“ стране. (Наградно питање гласи – коме су ти напади на НСПМ били у интересу и ко је од таквих напада на нас могао једино имати користи?!) Али, ево, допуштамо могућност да то све и нема неке везе. Не треба никад потценити ни прозаичне, али моћне факторе као што су неразумевање, незнање, глупост, завист и српска ендемска склоност ка деобама.

Да закључимо. Ми немамо моћне заштитнике и финансијере, пословне партнере и кумове. Нисмо „поштеним радом“ уштекали милионе током „мрачних деведесетих“ и нисмо их „оплодили“ сада у међувремену. Са нама се можете слагати или не слагати, али сви знају да НСПМ није „пројекат“ ни једне странке, тајкуна, службе, или тајног центра моћи. Зато вероватно и имамо проблеме које имамо, али зато смо и опстали и остали своји све ове године. И очували бакљу компетентне, објективне и државотворне политичке аналитике и разумног патриотизма. Не само да, све и када бисмо хтели, не можемо да купимо похвале, награде или било чију заштиту, него чак једва сервисирамо и ове релативно ситне редовне обавезе. Можемо само да своје виђење ствари и своје сумње поделимо са јавношћу. И можемо да кажемо да само уз ширу материјалну и моралну подршку можемо да о(п)станемо ту где јесмо (и где очигледно многима сметамо), као и да још више напредујемо.

Ми немамо моћне заштитнике и финансијере, пословне партнере и кумове. Нисмо „поштеним радом“ уштекали милионе током „мрачних деведесетих“ и нисмо их „оплодили“ сада у међувремену.

Неки ће можда тенденциозно рећи да их „смарамо“ својим проблемима и интерним полемикама. Али и такви коментари се, спонтано или не, добро уклапају у сценарио. Нападнемо те. Ако ћутиш – значи да си крив и немаш шта да кажеш. А ако оштро и

Пише: НСПМ

петак, 31 децембар 2010 17:15

ефектно одговориш – онда ти кажемо да се, „док село гори“, ти бавиш собом, минорним стварима и људима. (Или те оптужимо да „сејеш раздор“ међу пријатељима и уносиш злу крв међу патриотске снаге.)

Ми немамо други капитал сем својих речи и својих биографија, нити другог савезника сем јавности, искрености и истине, ма колико да смо свесни да ти адути у савременом свету баш и нису на некој нарочитој цени. Нисмо срећни због тога што смо изложени двострукој паљби. Али не можемо се правити да оно што лети према нама није метак, само зато што долази са, наизглед, „наше“ стране. При чему та „наша страна“, да се не лажемо, понекад прилично јако „мирише“ на којекаква тајна друштва, организовани криминал и специјалне службе. А понекад се напросто чини као да, свесно или несвесно, по активностима и последицама које производи, ради баш за страну Империје, глобализма и мултинационалног капитала. Или, пак, само за свој џеп, личну промоцију и своје тренутне интересе.

Ми немамо други капитал сем својих речи и својих биографија, нити другог савезника сем јавности, искрености и истине, ма колико да смо свесни да ти адути у савременом свету баш и нису на некој нарочитој цени.

И не измишљамо ми никакав „трећи пут“, већ само настојимо да идемо оним једним јединим, прв(а)им, којим су у много тежим околностима, посрћући и устајући, ишли и наши преци, захваљујући којима смо опстали и остали то што јесмо. На том путу је свако добродошао (аутори, интелектуалци, политичари, привредници), и свако нам је потребан и драгоцен саборац и савезник – али не савезници страних амбасада и домаћих шверцера и криминалаца.

Ми знамо и верујемо да је – још увек, и после вишегодишње компромитације тих вредности – огромна већина грађана ове земље, огромна већина обичних људи, суштински на нашој, патриотској, националној и демократској позицији. И да их има свуда. Можда ми то до сада нисмо умели или хтели да у довољној мери наглашавамо, рекламирамо, промовишемо или капитализујемо – али знамо. А знају то и други, зато нас ваљда толико и нападају, вероватно се прибојавајући да ћемо у неком тренутку то решити и да докажемо. И зато им толико смета један мали независни портал, који једва саставља крај са крајем, али који је успео да ре-афирмише појмове као што су „патриотизам“ и „национални интерес“. И зато смо ми проглашени за „сумњива лица“, док други, да се не лажемо, и са једне и са друге стране, врло лепо „животаре“. Евроатлантисти поодавно. А изгледа да у последње време и један „правилно усмерени“

Пише: НСПМ

петак, 31 децембар 2010 17:15

патриотизам постаје све конвертибилнији.

Али не можемо поднети да нам лекције о европским вредностима држе кумровечки курсисти и некадашњи шефови социјалистичких кабинета, нити да нас, са друге стране, патриотски мамузају гребатори и јуродиви егзибиционисти, или пак, они, који кроз један квазипатриотски ангажман перу паре и биографије.

Свако бира свој пут. Не смета нам то. Рачунали смо, боље да су ту, него да су тамо. Уосталом, ни на оној другосрбијанској страни нису сви баш суви генији и морални гиганти који су ту из чврстог евро-атлантског уверења. Али не можемо поднети да нам лекције о европским вредностима држе кумровечки курсисти и некадашњи шефови социјалистичких кабинета, нити да нас, са друге стране, патриотски мамузају гребатори и јуродиви егзибиционисти, или пак, они, који кроз један квазипатриотски ангажман перу паре и биографије.

ПС. Знамо да се овакав текст помало лоше уклапа у новогодишњу атмосферу славља и весеља, али сматрамо да смо, макар на крају године, нашим читаоцима и јавности дуговали ово и овакво објашњење.

[1] http://www.helsinki.org.rs/serbian/doc/povelja_sep-okt_10.pdf

[2] <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/reakcija-drzave-ce-biti-jezivaq.html>

[3] <http://www.politika.rs/pogledi/DJordje-Vukadinovic/ZASHTO-SMO-ZVIZDALI-MARSELJEZ I.sr.html>

[4] http://www.danas.rs/danasrs/kolumnisti/post_festum.881.html?news_id=201311

[5] Исто.

[6] http://www.danas.rs/danasrs/kolumnisti/ghostwriter.881.html?news_id=201346

[7] http://www.danas.rs/danasrs/kolumnisti/sta_da_se_radi.881.html?news_id=201450

[8] http://www.danas.rs/danasrs/kolumnisti/kakvi_bakraci.881.html?news_id=201694

[9] http://www.danas.rs/danasrs/kolumnisti/menjacnica_teza.881.html?news_id=201861

[10] http://www.danas.rs/danasrs/kolumnisti/sveti_volovi.881.html?news_id=203638

[11] http://www.danas.rs/danasrs/kolumnisti/doktori_u_panici.881.html?news_id=204105

[12] http://www.danas.rs/danasrs/kolumnisti/propast_tri_stuba.881.html?news_id=204267

[13] <http://www.standard.rs/vesti/49-kolumne/5328-mia-urkovi-lana-fortifikacija-ili-uloga-analiti-ara-u-srpskoj-propasti-.html>

[14] <http://www.nspm.rs/polemike/britanski-spijun-i-lazna-fortifikacija-odgovor-misi-djurkovicu.html> ; <http://www.nspm.rs/polemike/covek-zadatka-ili-samo-kameleon.html> ; <http://www.nspm.rs/polemike/hronika-opstipacije.html> ;

[15] <http://www.standard.rs/vesti/49-kolumne/5941-mia-urkovi-zato-su-neki-srpski-desniari-om-iljeni-a-neki-tako-mrski-stranim-ambasadama-.html>

Пише: НСПМ

петак, 31 децембар 2010 17:15

[16] <http://www.nspm.rs/polemike/kriticki-osvrt-na-stavove-srpskog-sabora-dveri.html>

[17] <http://standard.rs/vesti/49-kolumne/5991-mia-urkovi-brao-u-veri-koristite-i-razum-nije-teko-.html>